

Mai An Nguyễn Anh Tuấn

TỰ ĐỘNG ĐẤT TỰ ĐỘNG GỖ TRANH TÀI

(Dựa theo truyện "Hai Phật cãi nhau" trong "Thánh Tông di thảo")

Kịch bản phim truyện ngắn dành cho sinh viên đạo diễn điện ảnh làm phim thử nghiệm.

1. Sân chùa - Ngoại - Ngày

Một ông vua trạc tuổi 50 cải dạng thành khách hành hương, vi hành cùng một tiểu đồng tới một ngôi chùa quê. Ông say sưa chiêm ngưỡng cảnh chùa, thỉnh thoảng trò chuyện với chú tiểu đồng.

Họ đi qua một bức tường cũ, ngấn vết đất phù sa còn mới:

Khách:

- Này, người nhìn xem! Nước tràn cả vào nơi cao ráo thế này... Ghê quá!

Tiểu đồng:

- Tàu bệ hạ...

Khách:

- Suyt! Ta đã dặn con thế nào?

Tiểu đồng:

- Dạ... Thưa ông, con nghe nói ngôi chùa này có nhiều sự lạ, chắc ông muốn tìm hiểu...

Khách:

- Chùa cũng là nơi dân chúng gửi gắm tâm tình sâu xa, chân thực của họ... Ta đến đây không để văn cảnh, di dưỡng tâm trí, mà chủ yếu là muốn tìm hiểu thêm về lòng dân nữa!

Tiểu đồng:

- Con hiểu ạ

Khách:

- Con chớ nhiều lời, kéo làm lộ thân phận của ta

Tiểu đồng:

- Vâng ạ

2. Phòng khách của chùa - Nội - Ngày

Vị khách ngồi đàm đạo với sư trụ trì già

Khách:

- Chùa ta dạo này có gì mới không, thưa lão hòa thượng?

Sư:

- Vừa rồi, nước lũ ngập sâu trong chùa... Vất vả quá. May có bà con dân làng xúm lại giúp bản tự...

Khách:

- Điều này, ta đã biết...

Sư:

- Và... chẳng dám dấu quý khách... Dạo này, trong Phật điện cứ đêm đêm có tiếng rì rào, tiếng quát tháo, mắng mỏ... Hình như lúc cãi nhau có nói về xá lý Phật gì đó... Bản tăng lấy làm sợ hãi, lo lắng, song chưa dám tìm hiểu thực hư...

Khách cười:

- Chắc do tâm thần lão trượng một lúc nào đó bất an thôi! Làm gì có ma ở chùa chiền?!

Sư gật đầu:

- Bản tăng cũng nghĩ vậy. Nhưng không chỉ một đêm đâu. Gần đây, tiếng cãi nhau to đến nỗi, các tăng ni chú tiểu phải bật dậy, đốt nến vào thì lại im bật...

Khách im lặng gật gù giây lát:

- Thế thì phải có cách khác! Hòa thượng cho phép đêm nay... thầy trò ta được bí mật tụng kinh niệm Phật trong đó, được không?

Sư cúi đầu, chấp tay:

- Nam mô a di đà Phật

Khách cũng chấp tay:

- Mô Phật

3. Phật điện - Nội - Ngoại - Đêm

Bầu trời ngập ánh trăng.

Bóng tối hầu như tràn ngập Phật điện, chỉ le lói một vài ngọn nến nhỏ soi mờ mấy bức tượng mang dáng Phật. Tiếng côn trùng râm ran bên ngoài vắng vào nơi tịch mịch.

Hai thầy trò ngồi im như tượng, chấp tay cầu nguyện trước chánh điện Phật đường.

(Chồng hình)

Tiểu đồng mệt mỏi nằm lăn quay ra chiếu ngủ, còn mình vị khách ngồi kiết già, nghiêm nghị, mắt nhắm nghiền...

(Chồng hình)

Gà đã cất tiếng gáy canh ba. Vị khách ưỡn ngực, rồi nhẹ nhàng đứng dậy, bước ra ngoài cửa điện, ngắm trăng tràn trề sân chùa.

Chợt có tiếng nói rì rầm cất lên trong Phật điện. Vị khách giật mình, vội tới sau cánh cửa ghé mắt nhìn vào.

Khách nhìn thấy hai ông tượng đang hoa chân múa tay mắng mỏ, sỉ vả lẫn nhau.

Một ông tượng dặt chỉ tay vào mặt tượng gỗ ở phía trên:

- Này, khi Hà Bá lần trước gây tai vạ, thân người bùn lấm lem nhem trông đến khiếp, chẳng khác cây chuối nổi, khúc gỗ trôi...

Tượng gỗ tức khí nhảy xuống đất, bước tới tượng đất, cất lời:

- Thế thì đã sao nào?

Tượng đất:

- May mà người được nhà sư đem về tô vàng son, sửa áo mũ. Nay còn mặt mũi nào mà dám ở trên ta hưởng lộc ba phẩm nữa, hử?

Tượng gỗ :

- Người thực quá quất! Lũ lụt hạn hán là do trời gây ra! Lụt thì ta trôi theo cùng nước, nước rút lại trở về, có gì hại đến chân thân ta đâu! Ta là người làm chủ mọi hiện tượng, bốn mùa không thay đổi! Người ghen tức điều gì, hỡi kẻ được nặn lên theo ý muốn người đời?

Tượng đất:

- Ta đâu thêm ghen tức người! Ta chỉ bực là một kẻ được mang danh Phật như người lúc hoạn nạn chỉ biết cắm cúi trôi nổi lo cho thân mình, mặc kệ dân đen khốn khổ...

Tượng gỗ lắc đầu ngao ngán:

- Ôi chà! Lòng vả cũng như lòng sung thôi! Ta quả thực bỏ công, khi trôi trên nước trông về cảnh chùa đã thương xót cho người, chân nát rữa, bụng vỡ lở, lưng vai đổ sụp trong nước lũ! Thân người đã không giữ nổi, người còn cười cợt chê trách gì ai?

Tượng đất vẻ tức tối:

- Thân ta được dân làng tạo nên bởi đất làng, tới khi bị thương tổn nặng, lại được họ chú tâm hàn gắn sửa chữa! Còn người, được tạo ra từ một thân cây bị sét đánh, lại bởi một tay nghệ nhân chán đời, say rượu tối ngày! Người sánh với ta về xuất thân sao được!

Tượng gỗ vỗ tay, bật cười ngặt nghẽo:

- Chao! Nếu sau này người đầu thai làm kiếp người, chắc sẽ được thăng tới thượng thư Bộ Công hay Bộ Hình đấy, vì sẵn có một lai lịch thực xuất sắc!

Tượng đất:

- Người im đi! Người tưởng rằng người đã yên vị mãi mãi chỗ đó, và không ai biết được lý lịch xấu xa cùng hành tung bí hiểm độc địa của người ư? Người tưởng rằng, một kẻ đã trải qua sét đánh như người không bị mối mọt xông được sao?

Tượng gỗ sừng cò vặc lại:

- Ta không hiểu hành tung bí hiểm độc địa của ta là gì, song ta biết rõ một chuyện: chính người đã từng thề độc là sẽ trừng phạt một người đàn bà Phật tử nghèo, vì có lần bà ta cúng dường cho người một cách sơ sài, đạm bạc, ta nhớ là chỉ một nải chuối...

Tượng đất găm lên:

- Giữa Phật điện linh thiêng mà người dám ăn không nói có, dám bôi nhọ thanh danh của ta sao! Ta có bằng chứng người đã thì thọt hối lộ hai Kim cương hộ pháp làm ngơ cho chuyện cúng vong giải hạn của người mà lão Hòa thượng rất ghét...

Tượng gỗ:

- Người không biết là Hòa thượng cũng đã ngăm đưa các Dâm từ bị loại bỏ từ thời đức Phật hoàng vào bản tự ta rồi

à? Còn trước sau thì sự trụ trì cũng tường tận hành vi phản phật Pháp của người, tổng cổ người về ruộng vườn lấy lợi!

Tượng đất:

- Đừng hòng! Không ai chạm nổi được tới thân ta! Ta có bảo bối xá lỵ Phật làm chứng và bảo vệ đây!

Tượng đất giơ tay tung lên như làm xiếc mấy hạt đất màu nâu đen hình tròn méo.

Tượng gỗ gào lên:

- Tưởng mỗi mình người có xá lỵ Phật sao? Ta có cả mớ đây này!

Tượng gỗ giơ mấy rễ cây lên múa tít, rồi xông tới đập liên hồi vào thân tượng đất. Tượng đất cầm các viên đất nâu ném vào tượng gỗ. Hai tượng ẩu đả nhau một lúc.

Vừa lúc đó, ông Phật Di Lặc tay cầm cầm bầu rượu, dáng say lão đảo bước ra.

Ông Di Lặc lè nhè:

- Buồn cười các vị quá đi thôi!

Hai tượng dừng tay, nhìn Di Lặc

Ông Di Lặc giờ bầu rượu ra, nói về dạy dỗ:

- Hà Bá gây tai họa chưa hết, nước lũ lại sắp sửa tràn về đợt nữa, sao các ngài không dùng những pháp thuật cao siêu của nhà Phật để thét lui dòng nước về Biển Đông, mà chỉ biết giữ cái hình hài bằng gỗ bằng đất, ngồi hưởng thỏa thê rượu thịt của dân chúng, ăn tàn ăn hại của muôn dân và giành giật địa vị - cái địa vị xây trên xương máu dân nghèo!

Ông Di Lặc giờ bầu rượu lên tu ừng ực. Hai ông tượng nhìn, vẻ tức tối.

Ông Di Lặc:

- Đã không biết xấu hổ, lại còn cao giọng dạy dỗ mọi người! Lại còn lớn tiếng cãi nhau như hàng tôm hàng cá nữa! Xà lỵ Phật thiêng liêng, đâu phải cho các người tự tiện bịa đặt, rẻ rúng thế?

Tượng đất:

- Này, cái ông chỉ biết nốc rượu kia, đừng có mà to mồm cả vú lấp miệng em!

Tượng gỗ:

- Còn ông chỉ là kẻ ăn tróc ngồi trên ra điều có quyền phán xử phải trái thôi, có hơn gì bọn ta đâu, hả?

Ông Di Lặc lại tu rượu:

- Vách có tai đây, đừng có tưởng dân chúng họ mù điếc hết cả đâu!

Khách nghe tới đó, bất giác vỗ tay hoan hỷ:

- Đúng thế! Đúng thế! Đức Di Lặc nói hay lắm!

Bỗng nhiên, ông Di Lặc chạy vội vào, hai ông tượng đứng lặng như chết.

Ông khách nhảy vào trong Phật điện, thấp ngọn nến to, soi vào từng ông tượng, nhưng chỉ là tượng đất tượng gỗ vô hồn.

Chợt có tiếng trống ngũ liên nổi lên ở xa. Khách vội vã lay tên tiểu đồng:

- Dậy mau! Lũ lớn lại về! Sớm mai ta phải thiết triều ngay để bàn cách chống lũ cứu dân!

Tiểu đồng (ngái ngủ):

- Tâu bệ hạ... À, ông ời, con vừa mơ giấc mơ lạ lùng lắm cơ...

Khách dặt tay tiểu đồng vội vã ra khỏi chùa.

4. Cổng chùa - Đường làng quê - Ngoại - Đêm

Đi một đoạn dài, Khách quay lại hỏi:

- Vừa nãy, người nói mơ giấc mơ gì thế?

Tiểu đồng:

- Nhưng bộ hạ phải hứa đừng trách mắng cơ ạ!

Khách:

- Ta hứa!

Tiểu đồng:

- Dạ, con mơ thấy các ông tượng dáng Phật mặc quần áo mới ba mới bảy của các bà, nắm tay nhau nhảy múa suốt đêm... Rồi mỗi ông cầm mấy sợi cỏ múa loạn lên khoe rằng đó là xá lợi tóc Phật ngàn năm trước ban cho, bảo nhau cần đoàn kết lại để truyền bảo vật này cho đời sau chiêm bái...

Khách sửng lại, nhưng rồi lại đi tiếp:

- Ủ, nhưng người phải giữ kín, đừng kể cho ai biết đây nhé!

Tiểu đồng:

- Vâng ... Nhưng sao lại thế ạ?

Khách:

- Bởi nếu không giữ kín chuyện, biết đâu việc đó lại trở thành sự thật. Đến khi đó, thì ngay cả ta cũng không còn mảnh đất để mà chôn nữa! Nhục lắm, đau lắm...

Tiểu đồng:

- Tuân lệnh bệ hạ!

Khách:

- Người cũng bắt đầu bẻm mép như mọi quan lớn bé trong triều rồi đấy. Thôi, đi mau!

Họ vội vã đi xa khỏi chùa, đi như chạy trên con đường đang bắt đầu nổi cơn gió bão, trong tiếng thanh la, tiếng mõ, tiếng trống vang lên dồn dập từ phía làng xóm mùa lũ...

Hết phim